

[Nyrup Rasmussen]

der er i befolkningen, også hænger sammen med den usikkerhed, der er i politik her i Folketinget. Det hænger sammen alt sammen, indenrigspolitisk og i EF-sammenhæng. Det synes jeg vi skal være åbne for og have forståelse for.

Alligevel er der én ting, der er speciel og historisk temmelig enestående i dag. Vi har ikke siden før 1972 haft en situation, hvor samtlige Folketingets partier har sagt ja til Romtraktat, har sagt ja til EF-pakken fra 1986. Alle partier her i Folketinget siger jo i virkeligheden, at vi er enige om, at vi i hvert fald skal være dér, hvor vi er kommet til, og så er der nogle, der vil længere. Det synes jeg er ganske afgørende, for derved kommer debatten ind til kernen, som er spørgsmålet: Er den nye EF-Maastrichttraktat bedre? Skaber den bedre muligheder for lønmodtagerne i Danmark og i Europa og for vores land, eller gør den det ikke?

Her føler jeg det er rigtigt at sige, også til SF og til Fremskridtspartiet, at jeg er overbevist om, at vi med det forløb, vi har været igennem, ikke får et bedre traktatgrundlag at tage stilling til derfra, hvor vi er kommet, når vi skal videre, end de forhandlinger, vi har kunnet gennemføre med det resultat, der foreligger.

Jeg tror, at det, der er galt i befolkningen, og det, der gør, at mange danskere er i tvivl, er, at vi måske også politisk har brugt for lidt tid til at diskutere perspektivet og for meget tid til at slå hinanden oven i hovedet med spørgsmål som: Hvad er det nu, der hører de gamle regler til, og hvad er det, der hører de nye regler til? Hvad er det, der er bureaukrati? Hvad er det, der giver os problemer?

For Socialdemokratiet har opbygningen af vores velfærdssamfund – og jeg siger med vilje vores – været en lang og sej kamp, der har strakt sig over næsten et helt århundrede. Derfor er vores konklusion med hensyn til Maastrichttraktaten egentlig enkel. Vi føler, at den politiske kamp for at få opbygget vort velfærdssamfund nu går ind i en ny fase. Vi føler, at vi nok skal fortsætte det, vi kunne klare før alene ved at lægge grænser om vores markedsøkonomi med uddannelse, socialreformer, aktiv investerings- og beskæftigelsespolitik, men at vi også må have modet til og troen på, når økonomien springer over grænserne, at EF-området næsten er det eneste sted, der nu er til at prøve at komme igennem med nye reformer

for markedsøkonomien internationalt, der ligner dem, vi kæmpede og fortsat kæmper for i Danmark.

Vi har ikke garanti for, at vi kan gå voldsomt stærkt frem med nye miljøkrav i Europa. Vi har heller ikke garanti for, at vi voldsomt stærkt kan løfte minimumskravene til bedre retsstilling for lønmodtagerne på arbejdsmiljøområdet, på hørings- og informationsretsområdet og andre områder. Men der er én ting, der er sikker for os, og det er, at det er det eneste sted, så vidt jeg kan se det. Det er jo ikke i ILO inden for FN, det er jo ikke i andre internationale fora, vi har muligheden.

I Maastrichttraktaterne har vi for første gang historisk set nu mulighed for at lave en aftale, der forpligter staterne til at løfte en række minimumskrav. Og vi kan oven i købet gøre det med et flertal, sådan at regeringer, der har andre holdninger til et bedre arbejdsmiljø over grænserne, ikke længere kan forhindre det. Og det er det, der er den særlige historiske nye situation, og det er det, vi i særlig grad skal opholde os ved.

Jeg er nødt til også at gøre et par bemærkninger om det, jeg ved optager mange, nemlig om vi kan opretholde alt det, der har været styrken i det danske arbejdsmarkedssystem: roen på vores arbejdsmarked, rolige, velforhandlede overenskomster med bestandige løft igennem tiderne. Risikerer vi nu ikke gennem den sociale dimension, at vores selvstændighed på forhandlingssiden bliver indskrænket?

Jeg vil gerne sige: Kig en gang til på vores historie. Hver gang det er lykkedes de to parter i Danmark at forhandle en sygedagpengereform igennem, blev det jo til lov senere. Hver gang vi fik forhandlet nye ferieuger og ferieforlængelser, blev det jo til lov for os alle senere. Og hver gang vi fik løftet vores ATP-pension og nye pensionsreformer, så vi, at også det blev til gavn for hele befolkningen.

Derfor er jeg overbevist om, at det, der er hovedbudskabet til danskerne i dag, er, at Danmark nu har chancen for at udbygge den fortsatte kamp for vores velfærdssamfund og for vores forbedringer med en europæisk og international dimension. Det er det, vi skal turde, og det er det, vi skal tage beslutning om.

Jeg vil slutte med at sige, at hvis vi tror på ud af vores historiske erfaring som Socialdemokrater og som samfund, at vi kunne udvikle vo-